

T
I
H
A
P

pre-face

i write about my work :(
i formulate my text :(
i use time to find the right words :(
i use time to find the right words for you to read :(
i found this idea :(
i thought it was amazing :(
omg i sent it already and didn't delete the street art
part they will hate me for it :D
you will read this :(
maybe you will reread this :(
maybe you will read all of it :(
maybe you will not read all of it :)
it would take a lot of time :(
and i don't know why would you read all of it :(
"hello dear recipient, it would make me very happy if
you didn't read all of it" :(
"hello dear unique recipient, would you like to make me
happy?" :(
"marry me?" :(

you are a unique reader; i am a usual writer <3
you read a lot of different texts, i write a lot of this one
text <3
you have perspective, i don't have money for last month's
rent <3
man-tra :(
things interest me :(
"oops sriry i just collected that" <3
"i would do anything for love, but i won't collect that"
<3
"yes there's no need for an artistic statement" :(
endangered spices :(
ginger spice :(

Alussa: loppu

Kiastinen rakenne (opin tämän termin eräästä Autechren levyn nimestä) on kirjallisuuteen liittyvä termi, eräänlainen narratiivinen silmukka, jossa kohta A johtaa B:hen, ja B:n kautta jälleen A:han. Esimerkiksi Homeroksen eepokset ja Raamattu ovat ainakin osittain rakenteeltaan kiastisia ja symmetrisiä.

Eräänlainen uteliaisuuden ketju johti siihen, että löysin tämän tiedon eräänä yönä Wikipediasta.

Ehkä taiteellisen prosessin tai näyttelyn ripustamisen voisi ajatella kielellisellä tavalla. Vertailukohta voisi olla jokin narratiivinen kikkailu, tai asioiden systemaattinen luettelu, tai huudahdus glossolalia, proosallinen teksti, joku vähän myötähäpeää herättävä elämäntuskan purkaus, tai joku hauska mieleen tuleva fraasi mi miettii kävellessä yöllä kotiin.

Sarjan teoksia voisi siten nähdä jonkinlaisena lauseena, jonka laittaa vertauskuvallisen pisteen, kysymysmerkin tai vaihtoehtoisesti huutomerkkejä.

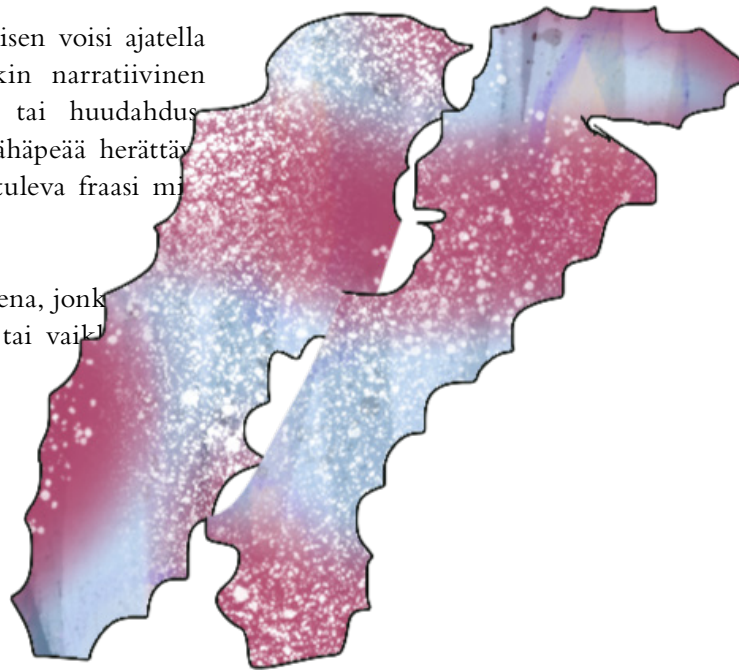
on

Alussa: loppu

silti se voi

kääntyä takaisin ja

kohdata lopussa taas uuden alun.

I take pictures, record, and collect material in landscapes that interest me: rocky, icy, or salty terrain in, typically, barren northern or desert places. These landscapes evidence earthly processes; they are manifestations of the physical systems and physical laws that determine the visible “real world” we live in. My visual work and sound work have similar concerns: to create picture planes or sonic spaces which shift between depth and flatness, confuse “solids” and “empty” space, juxtapose the natural and the digital, and hang in a suspended balance just on the line between stillness and motion.

The finished pieces (c-prints; videos; sound pieces; performance-screenings incorporating video, text, and sound) refer to the tangible real world but, in part because they are assembled digitally, remain in a place of phenomenal, subjective experience. At the root of my work is the merging of this “real” space — from my observations, photographs and recordings — with an intangible and conceptual one informed by abstract painting, contemporary physics, and the digital.

Havaittuaan erityisen pittoreskin maiseman matkailija otti esille Clauden lasin, kääntyi selin maisemaan ja tarkasteli sitä laitteen avulla. Laite rajasi näkymän ja antoi sen reunoille hieman utuisen sävyn. Tummennettu peili antoi valaistuksen mukaan maisemasta hieman hämyisän vaikutelman, yksinkertaistaen ja pelkistäen maiseman ja näkymän sellaiseksi, että värisävyjen siirtymä oli pehmeä. Laitteen avulla saatiin siis esille niitä esteettisiä ominaisuuksia maisemasta, jota kutsuttiin pittoreskeiksi tai maalaukselliseksi.

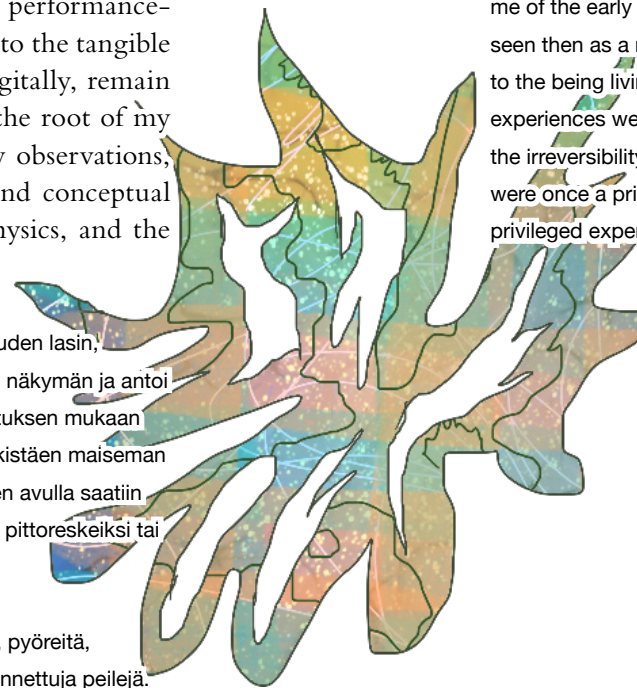
Clauden lasit ovat tavallisesti hieman kämmenen kokoa suurempia, pyöreitä, soikeita, neliön- tai suorakaiteen muotoisia hieman kuperia, tummennettuja peilejä. Ne tehtiin matkailua varten, joten tavallisesti peili on rasiassa, joka on varustettu saranoidulla kannella. Joidenkin peilien kehykset on pehmustettu kankaalla.

”Olen koko elämäni puhunut pittoreskista. Mutta nyt vihdoinkin... näen sen.”

Pittoreskituristeja kannustettiin myös muokkaamaan maisemaa kartanoiden ympäristössä, mistä esimerkkinä on Lancelot “Capability” Brown. Gilpinin neuvoja noudattaen monet maanomistajat alkoivat suunnitella puutarhoja, joissa oli epäsymmetrisiä tarkastelulinjoja ja ”klassisia” rakennelmia sisältäviä keinotekoisia

The landscapes are crucial to each piece, but they are just one element within a larger set of concerns. In the work, they become something more ephemeral and elusive: sublime speculations ; spaces governed more by quantum physics and color fields than geology; pictures which layer gesture and landscape, and natural and digital color, in the flat, yet vast, expanse of digital space; sound spaces that suggest sources immediately up close and real, and impossibly abstract and far away.

”Today’s nostalgia for artworks or events, evoked by their documentation, reminds me of the early Romantic nostalgia towards nature, evoked by artworks. Art was seen then as a record of the beautiful or sublime aesthetic experiences offered to the being living and moving in Nature. Yet the paintings that recorded these experiences were apt to seem disappointing rather than authentic. In other words, if the irreversibility of time and the feeling of being inside and not outside of an event were once a privileged experience found in the midst of nature – now they are the privileged experience of found in being surrounded by contemporary art.”

Mitä tapahtuu kun maalaan?

Oon miettinyt et toi vois olla hyvä nimi kaunokirjalliselle esseelle. Esseessä mä kiertelin maalauksen tapahtuman ympärillä, yrittäsin lähestyä asian ydintä, mut sit päätysin johonkin ihan muihin juttuihin, et se itse ”pihvi” jäis koskemattomana lautaselle. Ja lopussa mä vaa toteaisin lakonisesti, et ”mitä silloin sit tapahtuu ku mä maalaan?”

Totuushan on se, et silloin ku mä en maalaan mä mietin maalauksen ominaisjuttujen sijaan esimerkiks autofiktioo ja fiktion käsitettä. Siis ihan yleisesti sillee taitees ja miten ne niinku liittyy mun työskentelyyn. Mähän oon pitkään maalannu näit tyyppi, mun frendejä. Jos viel 2011 mun duunit oli enemmän jotain psykologisii ”tutkielmii”, jotka yritti kieltää valokuvareferenssinsä sillee, et mä feikkasin et mä olisin maalannu ne suoraan livehavainnost, niin joskus 2012 mä lopulta kyseenalaistin koko jutun, et miks mä teen niin? Tajusin et mähän voin ottaa näist valokuvista kaiken ilon irti! Sillee liittoutuu valokuvan kaa. Mä kyl tyyliin inhoon sellasta perinteistä valokuvarealismii. Ehkä mul on enemmän se et mä en oikee osaa kertoa stooreja. Mä en osaa maalata päästäni tai en oikee usko et siit syntys mitään jännää. Mä tarvin hirveesti kaikkee valmiista materiaalia mist mä voin aika väkivaltasestikin konstruoida valmiita duuneja jotka sit näyttää maalaustaiteelta.

Mut se väkivaltasuus on alkanu vaivaamaan mua. Varsinki ku kysees on oikeet ihmiset ja niiden identiteetit. Mitä pelii tää oikein on et mä otan jotain tyyppiä ja laitan ne johonki ”tilanteisiin”? Onks ne mulle vaa jotain paperinukkeja? Ku en mä haluu rakentaa mitää valheellista narratiivii. Mä en haluu olla sosiaalis tilanteis joku ihme saalistaja, tarkkailija. Mä haluan olla läsnä. Ehkä tos on yks syy miks mun on viime aikoina ollu helpompi maalata sellasist valokuvist, joita en oo ite ottanu, tai et niiden kuvien tarkoitus ei oo ollu päätyä mihinkää maalauksii. Et siit puuttuu se intentio ja asetelma; niiden valokuvien silmä ei oo mun silmä, sen alkuperäsen kuvaajan halu on mulle vieras.

En mä tiedä näkeeks kukaa tät eroo ja et onks sil loppupelis merkitystä katsojalle. Onks maalaus edes mediumina niin vahva et mun tarvis kelailla näit juttuja? Eihän maalaus itsessään enää vuosikymmeniin

niinku joskus sata vuot sit kultaisilla modernismin vuosilla. Jos puhutaan tärkeydestä ja mielekkyydestä, niin maalaushan on lopulta ihan yhtä relevanttia touhua kuin vaikkapa jonkun hyvän biisin postaaminen Facessa. Eli siin halutaa kertoa ja jakaa jotain muille. Kyse on itseilmaisusta par excellence. Väline on vaa eri.

Mut palatakseni noihin mun maalausten tyyppeihin, nii silloin kun mä maalaan jonku tyyppi, mä en haluu et se tyyppi muuttuu mikskää. Et se yhtäkkiä menettäs autonomisuutensa ja alkais edustaa jotain ”öljymaalauksen tarinaa” tai ismii tai tyylii. Mitenköhän tän vois oikee pukee sanoiks selkeemmin... Et ku mä maalaan jonku tyyppi, nii mä haluan et se maalattu tyyppi ei oo joku paha kaksoisolento sille tosimaailman tyyppille. Mä haluan et se maalauksen tyyppi on se tyyppi. Ja sit mä tietty haluan et se on maalattu jännästi.

Glaah! Nää hahmot, oonhan mä ne sillee valjastanu omiin tarkotusperiin, et niiden avulla mä yritän viedä tätä mun ”maalausprojektii” johonki suuntaan. Välil mietin et koska tulee se vaihe et mä luovun niist. Olis ehkä eettisempää maalata kasveja, tai pelkästää jotain esineitä tai taloja. Tai maisemaa, tätä sammuvaa maailmaa. Tai sit vaa värittää vähä jotain. Mut sosiaalisuudes on niin paljon hyvää! Ku yhteinen aika on jotain mitä ei voi oikee tuotteistaa. Se et duunataa vaik jengil sienirisottoo, nii se arvo mitä siin tuotetaan, se pysyy siin. Mut valokuvahan rikkoo heti lumouksen. Se murtaa sen tapahtuman todellisuuden kalvon ja uudelleenjärjestää sen. Ja heti ku sen kuvan postaa johonki nii vahinko on tehty: se dinneri muuttuu uskomattomaks arvontuottajaks ja lipsuu pois käsistä.

Tää maalaaminenhan on sit viel kahta kauheampaa, tuplariistoa! Vähän niinku ostasin jonku epäeettisesti tuotetun vaateen UFFilta, et joku on tehnyt sen ”likasen” työn mun puolesta. Mä teen siit yhdessolost fyysisen taideobjektin ja joku asiaankuulumaton saattaa vaik ostaa sen. Ja sit siit yhdessäolost tuleekin hyödyke, osa mun taiteilijabrändiä, osa jotain nykymaalauksen tapahtumaa. Et se mitä mä teen näkyväks, ku mä mietin et jos ”autofiktiivinen maalaaminen” (voix sellasta termii edes käyttää) liittyy just valintaan ja asioiden näyttämiseen jossakin valossa, niin se mitä mä teen näkyväks, eihän sitä oo tarkoitettu muiden nähtäväks.

Motivational Speech Archive consists

Mut elämähän ei oo yksityistä? Kirjailija Chris Kraus tais sanoo tollee.

Mut sit vois puhuu viel ”halusta”.

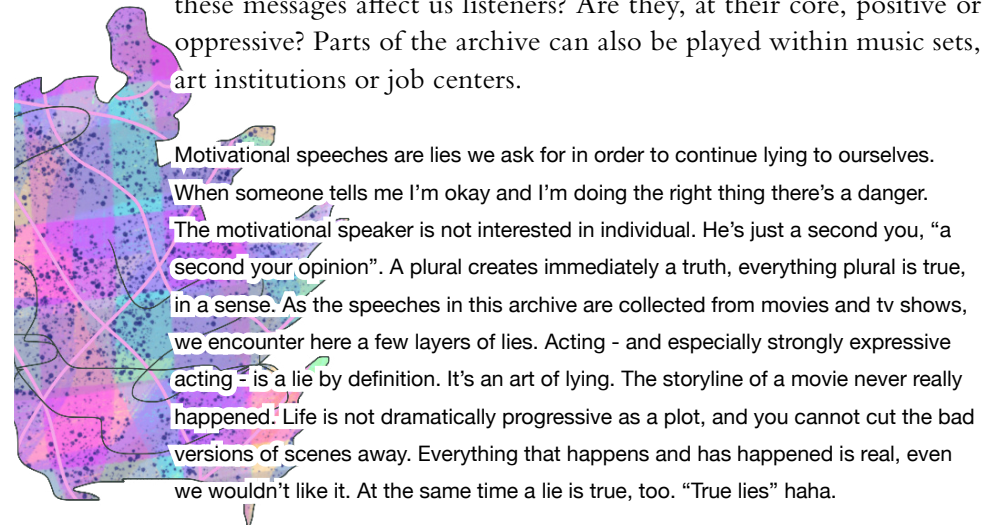
Ku mä oon täs tekstis käyttäny monta kertaa sitä sanaa. Et mä ”haluan” tai ”haluaisin” tai jotain. Aikasemmin ku oon kirjottanu näyttelytekstejä tai muita mun taiteellist työskentelyy kartottavii juttuja, nii oon aina välttänyt ilmasua ”minä haluan” tai ”taiteessani pyrin” ja tätä rataa. Oon ajatellu et se on jotenkin heikkoo. Et parempi olla toteava: ”näin mä teen” ja ”tätä mä ilmasen”. Mut pelkkää haluamistahan tää taiteilijan homma kuiteski on. Et kai nää kaikki lopputulokset, valmiit duunit, on vaa ehdotuksia siitä millanen taiteilija mä haluaisin olla.

Mut sit jos mun maalaukset on vaa ehdotuksia, nii missä se taiteilijuuden ydin sit seilailee? Voisko se aktualisoitua puhtaimmillaan maalauksen tapahtumassa? Silloin kun keho asemoituu maalaus pohjan äärien sisään ja sivellin koskettaa pintaa?

Mut mitä silloin sit tapahtuu kun mä maalaan?

Kuka tapahtuu?

of motivational speeches that I have extracted from movies and TV shows. They are collected on various social media platforms and can be shared and used by others. There are many social media channels that are dedicated to posting motivational collages, photos and videos. Usually, these productions are geared towards people with fitness and body building goals, and are accordingly streamlined. Opposed to this, my archive also possesses a few disruptive and ambiguous elements. When the users click through the archive, a natural ebb and flow of motivational and ambivalent content will shape their listening experience. MSA investigates the significance of this type of speeches. Has the meaning of a speech shifted after the detachment from its place in a narrative? How does the abundance of these messages affect us listeners? Are they, at their core, positive or oppressive? Parts of the archive can also be played within music sets, art institutions or job centers.

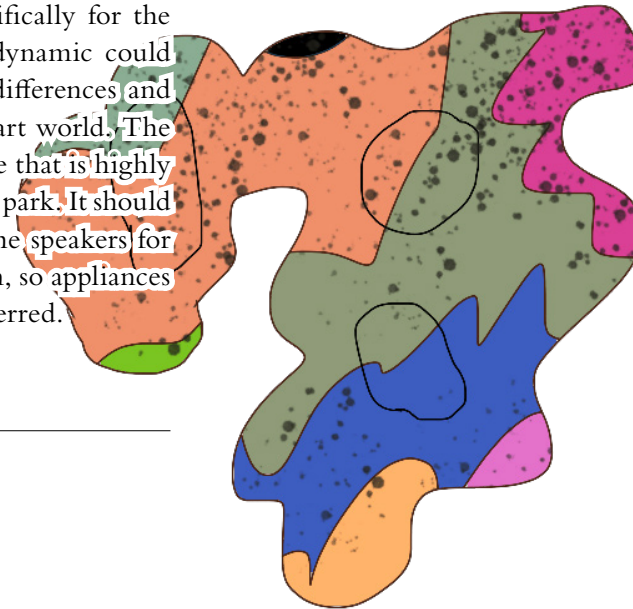

To me, the relevance of MSA stems from the globalised pop culture entertainment we “share” across the world and the globalised poverty we share across the world, as well. The instruments of pop culture, like cheaply produced merchandise, cheaply produced iPhones and personal computers, and the exploitation of natural resources are intertwined with the poverty of people worldwide, that nonetheless know who Tom Cruise is. Both, entertainment and poverty inform the same discourse of the quest for personal fulfillment. The idea of “you can do everything” and “you must overcome boundaries” feel to me ambivalently right and wrong at the same time in a world where people from the wrong sides of the planet are hindered to

actually overcome borders in their rightful search for safety and freedom of poverty and war. Like, can we not take a hint from these oversimplified messages? MSA is a dichotomy of motivation and resignation that is evident not only in the amassment of positive speeches from film and TV but also in who utters them. It can be a soviet leader spurring his citizens for great things or the forever ‘magical negro’¹ uplifting the white character and disappearing into nothing again. The Archive can be aired in parts or in its entirety in an extended audio edit in diverse spaces, in a gallery, or a job center for instance. In the job center artists (that also at times are recipients of state welfare) and the job center clients and workers can meet with an audience that comes from the outside specifically for the work, and listen to it together. A completely new dynamic could enter the environment that is associated with class differences and drag, without degrading the clients to props for the art world. The space where the work is aired should always be a space that is highly frequented but also free to linger in, like a hallway or a park. It should never be forced on listeners (so no waiting areas). The speakers for MSA should visually make the connection to agitation, so appliances like ones that are used in sport facilities are to be preferred.

To the dictators of the world
In fact it's giving orders
An' they can't afford to miss a word

I'm so bored with the U.S.A.

¹ see Spike Lee's interpretation of this trope

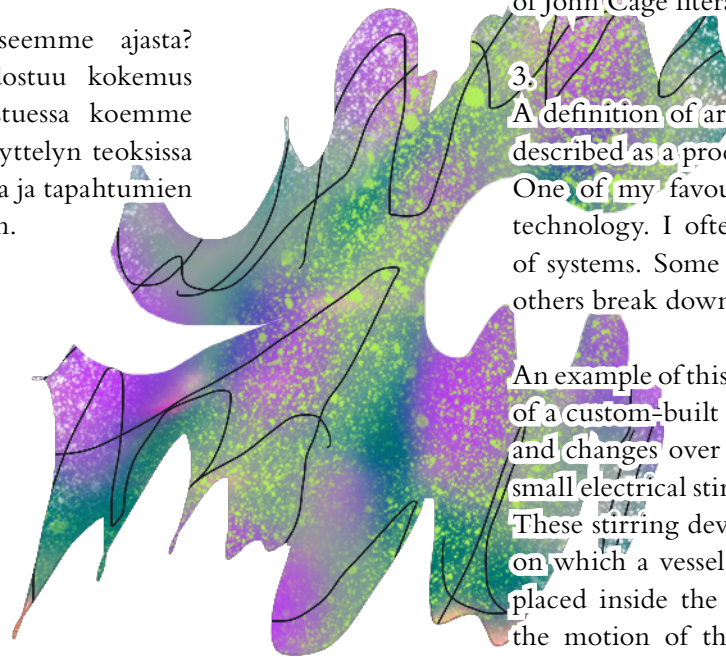
A Motivational speech is written to persuade, or convince the listeners, to take action to improve. This might involve convincing someone that increased effort and energy will lead to improved performance. A motivational speech should provide an outline of the problem and the benefits of change which will require elements of conviction, direction, intensity and persistence from the speaker in their efforts to persuade the listener to take a pro-active approach. A Motivational speech is not an easy task and usually undertaken by professional speakers and politicians! But if you are an amateur there are techniques to help and we would also recommend that you check out our free

1. A short

Näyttelyn kantavana teemana on aika ja tila sekä niiden kokeminen näyttelyn teosten kineettisyyden kautta.

Teoksissa toistuva liike tuo havaittavaksi ajan kulun lineaarisuuden – mennyt aika, nykyisyys ja tulevaisuus – lisäksi myös sen syklisyyden. Moottorin liike pitää teoksen jatkuvassa toiston ja uusiutumisen tilassa tuoden tapahtuman aina uudelleen koettavaksi nykyhetkeen. Lineaarisuus ja syklisyys heijastavat myös oman kulttuurimme aikakäsitystä.

Miten muutoksen nopeus vaikuttaa kokemukseemme ajasta? Esimerkiksi tietyssä nopeudessa katsojalle muodostuu kokemus yhtenäisestä jaksosta, kun taas muutoksen hidastuessa koemme tapahtumat toisistaan irrallisina hetkinä. Vaikka näyttelyn teoksissa aika ja liike on ennalta määritelty, voi kokemus ajasta ja tapahtumien sarjasta vaihdella subjektiivisen kokemuksen mukaan.

introduction: I sometimes describe myself as a builder of systems, a manipulator of phenomena, or a curious explorer. Currently I am creating objects that I call 'Devices'.

2.

“Wherever we are, what we hear is mostly noise. When we ignore it, it disturbs us. When we listen to it, we find it fascinating. The sound of a truck at fifty miles per hour. Static between the stations. Rain. We want to capture and control these sounds, to use them not as sound effects but as musical instruments.”¹ Taking this statement of John Cage literally, the idea of an art-device formed.

3.

A definition of artistic practice: ‘Artistic practice in general can be described as a process of conceptual enquiry and making meaning.’² One of my favourite ways to create meaning is by repurposing technology. I often describe my artistic practice as an exploration of systems. Some of these systems work better than expected, and others break down soon after a piece is installed.

An example of this is my installation COLC-undrown, which consists of a custom-built large scale whirlpool that creates light projections and changes over time. The mechanics of the piece were based on small electrical stirring devices that are commonly used in chemistry. These stirring devices consist of a rotating magnet under a platform on which a vessel filled with fluid is placed. A magnetic stir-bar is placed inside the fluid-filled-vessel. The magnetic stir-bar follows the motion of the rotating magnet below. This rotating motion

Alussa: loppu

Loppu: alku

ks. s.1

¹ Cage, J. (1937). *The Future of Music: Credo*.

² Emily Pringle, *The Artist as Educator: Examining Relationships between Art Practice and Pedagogy in the Gallery Context*. Tate Papers, no.11, Spring 2009, <http://www.tate.org.uk/research/publications/tate-papers/11/artist-as-educatorexamining-relationships-between-art-practice-and-pedagogy-in-gallery-context>, accessed 13 October 2016.

creates a whirlpool inside the fluid. My large-scale vessel was made out of plexiglass. At the time I did not realise that the continuous stirring motion would slowly erode the bottom of the plexiglass vessel that I used. The erosion created a small concave hollow at the very centre of the whirlpool. The stir-bar was turning on top of this hollow and would slowly experience more and more resistance, until the whole installation did not function any longer. I noticed the unintended change in movement over time and became increasingly stressed about the workings of my installation. However, during the exhibition, nothing could be done about it. Afterwards I redesigned the whole stir-bar mechanism. It now has a fixed rotational point with a bearing in the centre of the whirlpool. The bearing can be easily adjusted or replaced and the erosion-trouble has since been absent.

4.

I refer to changing movements over time as compositions, in much the same way that a composer would speak about a musical composition. Most mechanical movements produce some sort of sound, whether intentional or not. In order to fully integrate technology in my art pieces, I will also have to embrace its side effects. Within 'Dev' I try to specifically use the sonic qualities of mechanical movement by manipulating movements to create experimental compositions.

Art-devices are closely related to instruments:

1. a tool or device used for a particular purpose; especially : a tool or device designed to do careful and exact work
2. a device that measures something (such as temperature or distance)
3. a device that is used to make music³

From this follows, that an instrument is a specific kind of device. Instruments produce something, whether that is data or sound (which is a kind of data), or it enables production in the form of

An art-device logically also produces something, but that something is much harder to define. An art-device does not necessarily produce something predictable. Where keys on instruments produce predetermined tones, art-devices do not have to follow that same logic. Sometimes the struggle of a user will enhance an underlying idea.

/de'vais/ s 1 laite 2 suunnitelma, keino, juoni, temppu

/instrəment/ s 1 väline 2 mittari, mittalaite 3 välikappale (myös ihmisestä) 4 soitin, instrumentti

Why I make art-devices: I build, invent and develop. I see developing as a process, that is partly controlled by the developer and partly controlled by unforeseen processes; the material, the environment, available tools, the user, etc. I have always been curious about how things work. My way of really understanding how something works, is by building my own version. However, while building my own version I often diverge from the original plan. The resulting art-device contains components of an original device, but its function and functionality might have completely changed.

Miksi teen taidetta; Teen taidetta jotta en kuolisi tylsyyteen; Puratteko omia tuntemuksia, haluatteko osoittaa vääräksä vai onko pelkästään harrastus; Teen taidetta koska olen hyvä siinä, jos on hyvä jossakin niin useimmiten siitä saa myös nautintoakin; Teen taidetta koska se on vapaata ja siinä ei ole rajoja mutta ennenkaikkea se on mukavaa; Teen taidetta koska en pysty olemaan tekemättäkään, se tulee minusta melkeinpä väkisinkin ulos; Toisaalta taas minusta on vain loputtoman viihdyttävää maalata/piirtää; Ei ole helppoa olla tekemättä taidetta vähän muillekin kuin itselle; Taiteilijat puhuvat luomisen kriiseistään; Liian tiukka tahti voi viedä ilon tekemisestä taiteellisessa työskentelyssä; Liian tiukka tahti voi viedä ilon tekemisestä taiteellisessa työskentelyssä; Jossakin siinä oli ilo valoisana, sädehtivänä kipinä; Olin onnellinen jo kaikesta siitä mitä näin ympärilläni; miksi haluaa tehdä taidetta ja jakaa kokemansa ja näkemänsä muiden kanssa; Sitä että pystyy näkemään asioita ja tarinoita siellä missä ei ole mitään nähtävää; Kanavoin loputtoman vihani kaikkea kohtaan; Minulle tasa-arvo, luonto, vapaus oman kehon kanssa ja ihmisten keskinäinen luottamus ovat hyvin tärkeitä; Kun kyllästyin siihen, liitin abstrakteihin muotoihin figuratiivisia elementtejä; Koko ympyrä tuli kierrettyä.

³ 'Definition of Instrument.' Merriam-Webster.

<http://www.merriamwebster.com/dictionary/instrument>, accessed 13 October 2016.

Kun aloitin

This is reflected in the building-process of RESO. I have used stepper-motors in several other installations for movement-purposes. While fine-tuning the speed of these motors, I noticed that the resonating frequency changed according to the velocity of the rotation. A change in speed would create something that came close to a melody. It even sounded pleasant due to the harmonics that the stepper-motor produced. In line with the quote from John Cage that I mentioned in the beginning of this article, I don't want to use these sounds as sound-effects. I want to capture and control them, and turn it into an instrument. RESO is an early experimental version of an art-device. It's not yet as pleasant to listen to its amplified sound as I hoped. The balance between high and low frequencies is not yet right. A second, third and probably even more versions will have to be built, before I am satisfied with the way it works. The artistic practice of an inventor: most devices are never truly finished.

taideopiskeluni taideakatemiassa, jouduin ensimmäistä kertaa elämässäni kohtaamaan itseni

näyttely on kertomus siitä mitä nousee esiin, kun nuori taiteilija joutuu kohtaamaan itsensä.

Tämän näyttelyn jälkeen toivoisin, että olisin vihdoinkin paljastanut itseni rehellisesti sinulle, mutta ennen kaikkea itselleni ja voisin vihdoinkin siirtyä eteenpäin.

Valosta, valottomuudesta

Valo tekee kaiken näkyväksi, mutta pysyttelee itse näkymättömissä, läpinäkyvänä. Ihmissilmän havainnot muodostuvat aivoissa kuviksi sillä hetkellä kun valo osuu erilaisiin pintoihin, heijastuu tai suodattuu niistä, ja kulkeutuu silmän valoreseptoreiden kautta hermojärjestelmäämme. Jos ei ole valoa, emme näe. Tuolloin maailma ja todellisuus välittyvät meille muilla tavoin.

Tulen valo heijastaa sekä vangeista että kuljetetuista asioista tulevan varjon luolan peräseinälle ja kiinnittää vankien huomion. Samoin kun joku muotoja kantava puhuu, hänen äänensä kaikuu luolan peräseinästä ja saa vangit uskomaan, että ääni tuli varjoista. Vangit osallistuvat eräänlaiseen peliin, antaen asioille nimiä kun näkevät niitä. Tämä on kuitenkin ainoa todellisuus, jonka he tuntevat, vaikka näkevätkin ainoastaan kuvien varjoja.

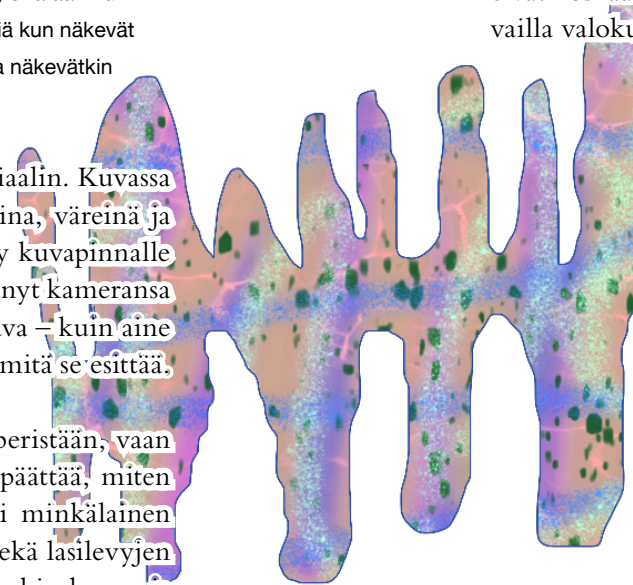
Aineeton ja alati muuttuva valo saa valokuvasta materiaalin. Kuvassa valo piirtyy näkyviin jähmettyneinä objekteina, tiloina, väreinä ja muotoina. Valo on kuin maalarin maali, joka levittyy kuvapinnalle ja tekee näkyväksi sen, mitä kuvaaja on kokenut ja nähnyt kameransa linssin läpi. Kuvan myötä valosta tulee käsinkosketeltava – kuin aine – mutta valokuvaa tunnustelemalla on vaikea päätellä mitä se esittää.

Kuva on myös mykkä, se ei itsessään kerro tarkoituseristään, vaan tarvitsee katseen tulkitsemaan sitä. Vain katsoja voi päättää, miten kylmiltä määrät lasilevyt tuntuvat paljaissa käsissä tai minkälainen on pilvinen taivas joka heijastuu tasaisena harmaana sekä lasilevyjen että veden pinnasta. Kuvan kerronta muodostuu johonkin kuvan ja katsojan välille. Kieli syntyy valosta ja katseesta.

Entä jos ei ole valoa? Jos kuvaaja on pimeydessä tai katsoja ei näe, missä kuva silloin muodostuu? Onko valottomuudella oma kielensä? Kun ihmisellä ei ole näköä tai hän ei kuule, hän voi kommunikoida viittomilla. Kuurosokeiden keskustelu välittyy kädestä käteen, liikkeiden ja kosketuksen luomien merkitysten kautta. Kieli syntyy käsissä, ilman sanoja ja kuvia.

että yksi vangeista vapautetaan, nousee seisomaan ja kääntyy ympäri. Tuli sokaisee hänen silmänsä ja ohi kulkevat muodot näyttävät hänestä epätodellisemmilta kuin varjot. Samoin jos hänet viedään ulos luolasta katsomaan auringonvaloa, hänen silmänsä sokaistuvat eikä hän ensin näe mitään. Vähitellen hän kykenee näkemään tummia hahmoja kuten varjoja, ja sitten kirkkaampia ja kirkkaampia esineitä. Viimeisenä hän kykenisi näkemään itse auringon, ja oppisi, että se tarjoaa vuodenajat ja vuosien vaihtelut, on kaiken näkyvän yläpuolella ja on jollakin tavalla kaiken hänen näkemänsä syy.

Mitä tarkalleen noiden käsien välissä tapahtuu, jää muulta maailmalta salaisuudeksi. Vaikka näkevä sulkisi silmät tai kuuleva korvat, he eivät koskaan saa tietää miltä tuntuu todellisuus, joka on rakentunut vailla valokuvantarkkoja näköhavaintoja valosta.

For the last year or so, artist J has been researching and working with slime molds. The slime mold, or *Physarum polycephalum*, is an ancient, decentralized, autonomous organism that processes data without a nervous system, operating via communities of coordinated nuclei that demonstrate advanced spatial intelligence. If the slime mold cannot find resources (bacteria, moisture, darkness) it goes into hibernation, turning into a scab or growing spores until it finds better conditions; theoretically, it is immortal.

In spring 2016, J visited the roboticist Takuya Umedachi at the University of Tokyo to talk about a soft-bodied amoeboid robot that he created inspired by the slime mold's plasmodium. While traditional robotics focuses on controlling the angles of arms with motorized joints, the bodies of soft robots are not made to be controlled. Instead, they react to the environment in real time, adaptively, employing many more degrees of freedom, viscoelasticity etc. than their rigid counterparts. Similarly, the slime mold itself likens a two-dimensional Terminator T-1000 (eiks terminaattorin pentti ollu nimenomaan skannata automaattisesti ympäristönsä fenotyyppejä ja matkia niitä tosi tarkoituksenmukaisesti tai tarkoitushakuisesti tms.): liquid inside and shape-shifting gel-like structures outside. A self-reconfiguring, many-headed system, computronium and a possible ancestor to a new species.

J's *Physarum Circuits* are functioning electrical circuits based on the movements of the slime mold, as grown in word mazes, scanned and printed on PET film with silver conductive ink. *Choborokusan*, the pattern in the image, refers to the work and words of the early Japanese slime mold researcher and Buddhist monk Minakata Kumagusu who gave this name to each of his many cats. In the video *RIJIRI I O WA NU RU DAINICHI T-1000*, the *Physarum* extends itself around a spatialized, chromed version of Kumagusu's mandala depicting the human limits of understanding causal connections between things.

Jos sattumalta käyttätte hopeaa lisävärinä julkaisussa, olisi *Choborokusan* hienoa saada painettua näin – tämä olisi tietenkin aikamoinen sattuma!

to the other side of the globe four times a year, we will do it. As long as we can still buy a SUV, we will buy it. This is the reality.” - Pentti Linkola, HS, 5.12.2007

”an effort whose official languages have systematically obscured the work of translation“; a “middle kingdom... as vast as China and as little known”¹

Our strategy for exhibiting works will further open up the foreclosed “middle kingdom” of nomadic perspectives, and the processes of translation and transition that allow these perspectives to travel locally and (if only partially) internationally as ‘art’.

“Everything happens in the middle, everything passes between the two, everything happens by way of mediation, translation and networks, but this space does not exist, it has no place. It is the unthinkable, the unconscious of the moderns.”

¹ Latour quoted in Anselm Franke's *The Third House*, published online in *Glass Bead*, 2016

Canned Laughter

Mongolien talot ovat pyöreitä ja ne on rakennettu saloista, oksista ja huovista. Näitä he kantavat mukanaan minne tahansa kulkevatkin, sillä salot on niin tiukasti sidottu yhteen ja siten yhdistetty että rakenteet ovat kevyitä kuljettaa (Marco Polo). Jurtta mitataan siinä olevien seinien (khana) lukumäärällä. Mongoliassa tyypillinen perhejurtta käsittää kuusi tai kahdeksan khanaa, joista tulee läpimitaltaan 5-6 metrin jurtta. Suuri seremoniallinen jurtta saattaa käsittää kaksikymmentäneljä khanaa ja majoittaa sata ihmistä mukavasti. Mongolijurtassa on yleensä hyvin raskas kruunu, jonka kannattamiseen tarvitaan kaksi pystysuoraa salkoa. Tämä kruunu valmistetaan lovetusta ja tapitetusta puusta, jossa on kahdeksan tai kymmenen kaarevaa puolaa, jotka on kiinnitetty kruunun keskiöön. Parhaissa mongolijurtissa on kaksinkertaiset paneliovet. Kaikki ovet, pystysalot, kruunu ja tukisalot on maalattu ja koristeltu monimutkaisin värikkäin kuvioin. Tehdasvalmisteiset jurtat ovat pelkistetympiä, ja ne ovat useimmiten koivua. Mongolian ulkopuolella ovat kruunut yleensä kevyempiä ja rakenteet yksinkertaisempia.

Minä todella vihaan sitcoms televisiossa purkitettu nauru ja tavaraa. Mitä todella saa minut nauramaan on tosielämän tavaraa. Minulla on kuiva huumorintaju.

In order to achieve continued growth, present day capital increasingly depends on the establishment and implementation of formats and protocols that guarantee smooth transactions across different national and local boundaries. While the material effects of this development are perfectly demonstrated by the introduction of DIN norms for technological devices, postage and container systems – optimising the commercialisation of regional resources – there also exist cultural and political forms of formatting that are increasingly visible, from popular culture to contemporary art. Just as the canned laughter, that we have become used to as a protocol of audience reactions, heavily deployed in the entertainment industries' soap operas, these forms of standardisation are often so present that they are screened out by contemporary consumers of culture. Indeed, they often find their way into subconscious regions, where they reside as ghostly artifacts of a presumed naturalisation – canned laughter becomes the “natural” atmosphere of such forms of entertainment.

While Horkheimer and Adorno's diagnosis of the culture industry is invaluable, Adorno is also one of the most competitive candidates for entry in any gallery of seriousness. In “The Culture Industry”, he and Horkheimer conclude: “To moments of happiness laughter is foreign; only operettas, and now films, present sex amid peals of merriment. But Baudelaire is as humorless as Hölderlin. In wrong society laughter is a sickness infecting happiness and drawing it into society's worthless totality. Horkheimer and Adorno end up pathologizing laughter once again (...) Happiness itself is a serious affair. Most important, art, Horkheimer and Adorno's last bastion of hope when faced with society's totality, is incompatible with laughter. Art is “serious art”. Kant thought so too. A certain “dignity” is needed to produce art. One can hear Bataille laughing in response. Baudelaire himself could not resist when faced with the epithet “humorless”.

Wondering wandering? around a folded experience of the mountains we are suspended between various forces. The mind dwells between the body and the earth, while the body sweats between the earth and the backpack. "teoksen luominen on asettamista paikalleen asentoon"; "se on hahmoteltu, rajoihinsa saatettu ja ääriivioihinsa tuotu"; kreikkalaisittain vuori kohoaa ja lepää ääriiviojensa ansiosta"

A : Arnica

Arnica montana is a yellow alpine flower, which has anti-inflammatory properties. Applied in a preparation on the skin, it is traditionally believed to relieve bruises.

B : Bolling-point

Is lower at higher altitudes. Improve your patience regarding the increase in cooking time. Go for dried soup and lentils instead of beans.

C : Claude glass

A small piece of glass, slightly convex and tinted with dark colors. Fits into your pocket. Reflecting the landscape as a miniature it offers a tonally unified image; a snapshot of the 18th century.

D : Distance

In between the elusive scale of the mountains and the intimacy of thousand eyes of a fly. We find ourselves close to everything yet lacking comprehension.

E : Exclamation

A sudden articulation of the awesome: "Tai" ("this thing here! that thing there!"). See also Indexfinger.

F: fossil-fold

Layers of fossilized marine life were pushed

the Eurasian and African tectonic plates. Parts of the Alps emerged from the sea.

G: Groundhog

These eccentric referees pierce the mountains into a hidden emmental, alerting you to the scale of the terrain with radaring whistles.

H : Hobby

After WWII alpine trekking became a popular pastime, a safe admiration of "wilderness" and a healthy body-mind, first adopted by the bourgeoisie, spreading later to other social strata.

I : Index-finger

The gesture of pointing at things indicates an understanding of a shared experience. It contributes to the development of human language, ability to pick nose, signal victory and authority. See also Exclamation.

J: Journey

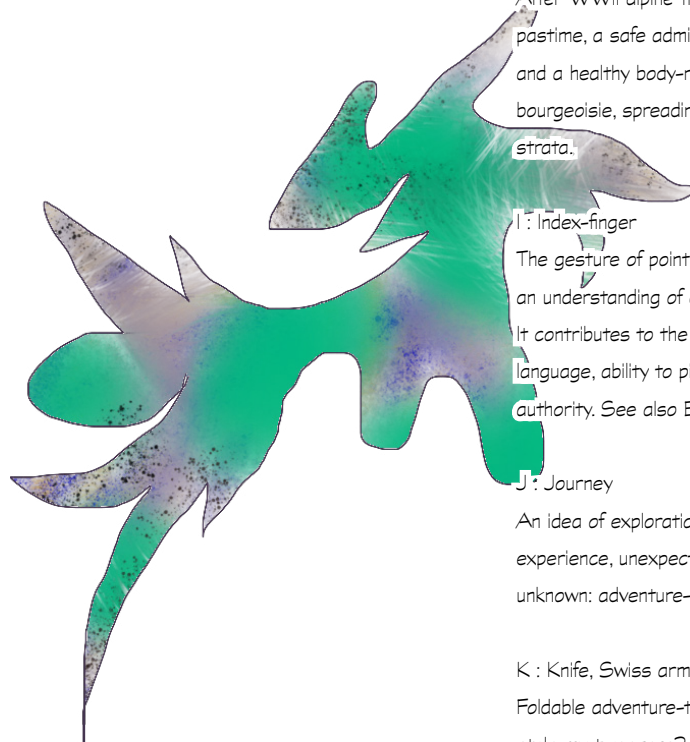
An idea of exploration, transformative experience, unexpected encounters and the unknown: adventure-tourism.

K : Knife, Swiss army

Foldable adventure-tool (see Militarism). Who stole my tweezers?

L : Landscape

A multidimensional frame and stage for ideology, romanticism, projections and constructions.

Satisfaction...

M : Militarism

A force inscribing the territory, ground and symbolism of the mountains. As a site for battles, heroic logistics and monumentality, the rough conditions have also been a driver for military development of technology and outdoors-equipment, now consumed by hobbyists.

N : Nuts

Go and bring along. Good energy.

O : "Outdoors, the great"

A (post-)romantic call of the wilderness.

P : Pictoresque

Appreciation of the total atmosphere of landscape from a distance. Worthy of being captured, painted; an object.

Q : Quartz

Silica based mineral, precious as gems for the walker. Liked by the clockmaker due to its reliable measurement of time.

R : Rain

While the mountains affect large-scale weather patterns, up there rain can be very unpredictable and sudden. It has the force to render every simple thing more difficult: don't underestimate cold drops and carry along rain gear.

S : Sweat Shoes Salt Snow Sublime Scale
Smell Speed Space Sediment Strata Spork
Sleepingbag Soup Silence Sculptural Sound
Stream Subjectivation Snake Sole Sun-lotion
Sandwich Stretching Sensitive Site

T : Transhumance, Alpine

Modification of the landscape by grazing livestock on high pastures, resulting in deforestation, erosion, land-disputes (even wars) and soundscapes of goat, sheep and cow bells.

U : Unit

Measure and calculate well in advance calories, kilograms and battery-power. Extra zip-lock bags within bigger bags, units unified by plastic.

V : Video

In the first person experience: "i see" and the resulting impulse to catch and record the seen.
See also: Exclamation, Index-finger, Wanderers gaze, Picturesque, X-otism, Nuts and Zipper.

W : Wanderers gaze

The embodied attention to details while walking, as opposed to the grand vistas of The Wanderer.

X : X-otism

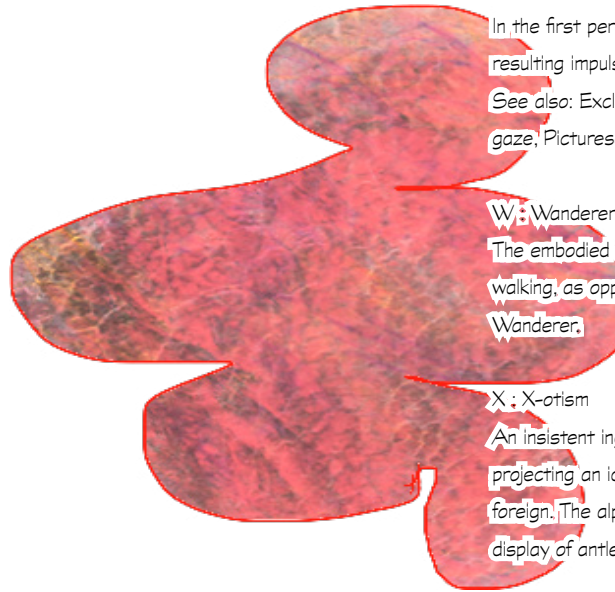
An insistent ingredient for the innocently curious projecting an idealized image of all things foreign. The alpine ibex's majestic pose and display of antlers.

Y : Yodel

A sound resulting from an oscillation between full octaves in the vocal chord. Used for calling the grazing cattle (see Transhumance), evolved into a form of singing.

Z : Zipper

Invest in quality and make sure they are not about to break before leaving.

“Is it not absurd for men to live involuntarily altered in their inmost lives by some mere technological extension of our inner senses?”

Marshall McLuhan, *The Gutenberg Galaxy* (1962)

There are now more mobile connections (Connecting People) (7.8 billions including machine-to-machine connections) than people in the world (7.4 billions). There are already more than 100 countries where the number of mobile phone subscriptions exceed their population. Mobile phones communicate by transmitting radiofrequency (RF) waves through a network of fixed antennas. This makes the world around us filled with RF signals making it almost unavoidable to remove ourselves from this vast network of electromagnetic radiation. As for many people mobile phones become essential in everyday lives, the constant presence of electromagnetic field is unintentionally desired. Many people these days want to be connected to many different places at one time and RF waves give them opportunity to reach instantly anyone and anywhere. Face-to-face interactions are being more frequently replaced by mobile communication (Not Connecting People), making RF waves indispensable for creating human connections. One needs only look around at the typical social setting and notice the impact of the mobile phones on communication. It is not unusual to see a group of people staring at the mobile phone screens, not being able to engage in meaningful conversations. The need of being constantly connected takes over and becomes an imperative addiction creating significant disruptions in human interactions.

This not only reduces the quality of conversations, but also alter our experience of being with others. The philosophical concepts of Martin Heidegger's *Dasein in Being and Time* (1927) distinguishes between authentic and inauthentic modes of being-with-others. The inauthentic mode of being-with-others is governed by a desire to fit in and conform. In engaging others, we aim to speak, act and think as they do, to be like them in order to be a part of the crowd. This conformity has become a necessity for social life. Individual contemplation is replaced by the pressure of being collectively oriented. As a result, a massive community of linked minds leads to a uniformity, rather than a diversification, of thought.

comes the potential intrusion of solitude making it difficult to immerse in an uninterrupted contemplation. “The museum ceased to be a place for a permanent collection and became a stage for changing curatorial projects, guided tours, screenings, lectures, performances, etc. In our time, artworks permanently circulate from one exhibition to another, from one collection to another. And that means that they are getting more and more involved in the flow of time. Returning to the aesthetic contemplation of the same image means not only returning to the same object but also returning to the same context of contemplation: especially in our age, we have become keenly aware of the dependency of the artwork on its context. Thus, whatever else can be said about the contemporary museum, it has ceased to be a place of contemplation and meditation. But does this mean that by abandoning the goal of repeated contemplation of the same image, art has also abandoned its project to escape the prison of the present? I would argue that it is not the case. Indeed, contemporary art escapes the present not by resisting the flow of time but by collaborating with it. If all present things are transitory and in flux, it is possible and even necessary to anticipate their eventual disappearance. Modern and contemporary art practices precisely the prefiguration and imitation of the future in which things now contemporary will disappear. Such an imitation of the future cannot produce artworks. Rather, it produces artistic events, performances, temporary exhibitions that demonstrate the transitory character of the present order of things and the rules that govern contemporary social behaviour. Imitation of the anticipated future can manifest itself only as an event and not as a thing. The artists of Futurism and Dada produced artistic events revealing the decay and obsolescence of the present. But the production of art events is even more characteristic of contemporary art, with its culture of performance and participation. Today's artistic events cannot be preserved and contemplated like traditional artworks. However, they can be documented, ‘covered’, narrated and commented on. Traditional art produced art objects. Contemporary art produces information about art events.”

In Hal Crowther's essay *One Hundred Fears of Solitude* (Granta No. 111, 2010), the American author writes: “Not long ago, it was generally accepted that humanity's most creative achievements, from art and poetry to major scientific discoveries, were the precious fruits of solitude. But in a single heartbeat on history's timeline, this sacred, fecund privacy has become the unpardonable social sin for the generation on which future creativity depends.” An undisturbed contemplation is no longer possible so as our ability to easily reflect

on our lives which Epicurus regarded as one of the ingredients in achieving happiness. It seems as we are “wired into the hive” where “the buzz inside and outside your head has murdered silence and reflection” Hal Crowther writes. In order to unplug ourselves from this beehive we shall seek for an absolute disconnection by blocking all RF waves around us.

life where information and technology inevitably play a major role in our understanding and perception of the world. Ideas and tools are so tightly connected, and keep on evolving and influencing each other. This is also true in terms of my relationship with tools while making art. Sometimes I am really dependent on it to investigate and develop ideas, whereas a lot of the time I am against it, and use it in a critical way to reflect my ideas. In the end, what really concerns (huolestuttaa) me is: the humanity that brings art to life on both ends, at both input and output. This I believe is the essential aspect and value of art, as well as my ultimate reference in making decisions.

What does it take for a creative project or individual to succeed? In the overcrowded, hyper-connected world of the Internet, what makes something stand out from the crowd and become a success?

“Eläintieteilijät ovat pitkään tutkineet, mitä tapahtuu laululinnuille, kun ne muuttavat kaupunkiin. Toisin kuin niiden luontainen elinympäristö, kaupunki on valtavan meluisa, ja suurkaupunki on meluisa aina. Tieliikenne, lentokoneet, rakennustyömaat, ihmisten äänet, haukkuvat koirat – ne kaikki asettavat laululinnun saman kysymyksen ääreen kuin missä ovat yksittäiset toimittajat, kommentaattorit tai poliitikot. Miten saisin ääneni kuuluville?

Miten linnut ratkaisevat tämän? Yksinkertaista, ne muuttavat lauluaan. Ensimmäinen tapa, millä ne voivat muuttaa lauluaan on, että ne laulavat kovemmalla volyymilla saadakseen äänensä kuulumaan taustamelun yläpuolelle. Toinen tapa on, että ne voivat muuttaa lauluaan yksinkertaisemmaksi. Esimerkiksi talitiaiset lauloivat 1950-luvulla voittopuolisesti ti-ti-tyyy, sitten se muuttui muotoon ti-tyy ja nyt monet talitiaiset laulavat enää vain tyy tyy, ja tämä yksinkertaistuminen on alkanut nimenomaisesti kaupungeista.

Huvittavana yksityiskohtana mainittakoon vielä pari sanaa uusmedian toisesta ilmiöstä. Tarkoitan ”kaikukammioa”, eli samanmielisten taipumusta kerääntyä yhteen ja puhua vain toisten samanmielisten kanssa. Meluisassa ympäristössä tällainen kaikukammio on lähes parasta, mitä voi tapahtua. Niinpä sammakoiden on havaittu hakeutuvan paritteluaihana salaojaputkiin, viemäreihin ja muihin ihmisten rakennelmiin, koska siellä niiden ääni voimistuu. Pari vuotta sitten julkaistussa tutkimuksessa havaittiin, että viemäreihin kokoontuneiden sammakoiden laulu

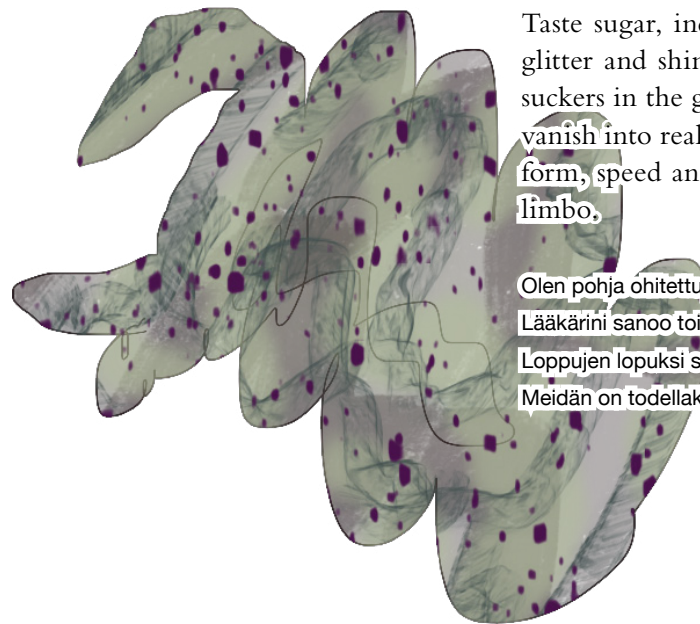
oli neljä desibeliä voimakkaampaa kuin viemärin ulkopuolella, ja kun kurnutus soi näinkin komeasti, ne myös lauloivat pidempään. Ja mikäs on sammakon tai ihmisen omaa ääntään kuunnellessa?”

The process of bringing a complex project to completion can be incredibly long, and sometimes the goal can sound completely crazy.

”The human organ represents the soul, the individuality in its wanderings with its demonic companions. The noises represent the background – the inarticulate, the disastrous, the decisive ... In a typically compressed way, the poem shows the conflict of the vox humana with a world that threatens, ensnares, and destroys it, a world whose rhythm and noise are ineluctable.”

raw attitudes, floating emotions. Internet Dollz are topnotch in their highest pumps. The notorious tunes are pumping, loud, badass. Millions of followers, role models up and running. There are screams on phone, an extravagant crowd, all is totally skimpy and everything express sexiness. Spilled drinks, stars in corners, babes on their headtops spinning like fortune wheels, nails popping, lashes flying, posing in flashlights, motorbikes burning.

Stuck in the heads of lovers of life. Explicit lyrics and hard core dance moves in a vivid mad space. Movement. On the wall. Off the wall. Taste sugar, inc and visual lies. Shimmering CDs, doublet, colors, glitter and shines. Energies surround. A expensive lookbook, mad suckers in the goodbook. Get addicted to riddim, smokescreens and vanish into realness. As they celebrate weirdness in its ever changing form, speed and temperature. Uploads. Volume max, always in the limbo.

Olen pohja ohitettu, pohja ohitettu

Lääkäriini sanoo toivoo tiedän kuinka onnekas voin olla

Loppujen lopuksi se ei ollut minun verta sekoittaa likaa yötä

Meidän on todellakin tarkasteltava tätä

What is your artist statement?

After a while, I realized it was simply 2 water glasses that came into resonance.

I thought it was amazing! From this moment, I knew there was something interesting that could be done by following this simple principle.

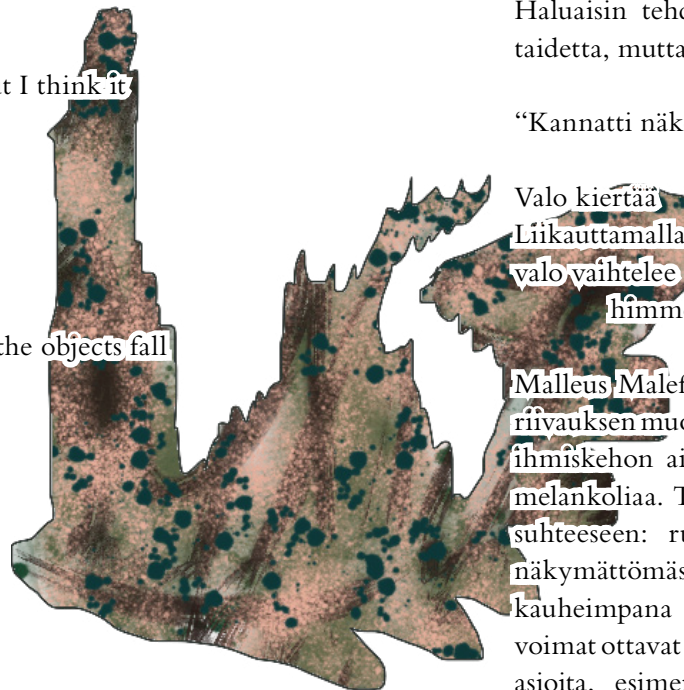
First I thought limiting myself to only 1 speaker, but I think it could be more interesting using at least 2.

A lot of experimentation still has to be done.

I would like to find a way that sometimes, some of the objects fall on the floor, causing them to break.

Any ongoing projects?

I find the whole process really thrilling!

joka tapauksessa: joko otetaan Pariisin ilmastopöytäkirja ja muut sitoumukset vakavasti ja yhteiskunta muuttuu jälkifossiiliseen suuntaan, tai sitten ei oteta sopimuksia tosissaan (tai pystytään noudattamaan), ja maailma lämpenee yli kaksi astetta, josta seuraa isoja muutoksia. Business-as-usual ei ole todellakaan mikään perus-skenaario, koska sitä ei enää kohta ole.

Seminaari taiteen ja tutkimuksen yhteyksistä, ja poliittisuudesta (post-fossiilinen näkökulma)

Haluaisin tehdä kaunista ja olemisen peruskysymyksiä luotaavaa taidetta, mutta päädyn aina tekemään yhteiskuntakriittisiä teoksia.

“Kannatti näköjään kokeilla, ei etsiskellä.” – Vilijonkka

Valo kiertää
Liikauttamalla pehmeää tai nivellettyä muoviseosta kohti anturia
valo vaihtelee
himmempi kuin aurinko mutta pitää yöllä hereillä

Malleus Maleficarumissa (1487) kuvataan kolmenlaisia demonisen riivauksen muotoja. Yksinkertaisimmillaan demoninen voima valtaa ihmiskehon aiheuttaen esimerkiksi halvauksia, outoa käytöstä tai melankoliaa. Toisen asteen riivaus vaikuttaa ihmisen ja ympäristön suhteeseen: rutto, lepra ja massahysteria leviävät epidemioina näkymättömästi ympäristön kautta. Kolmantena ja kaikkein kauheimpana mainitaan ilmastollinen riivaus, jossa demoniset voimat ottavat elollisten olentojen lisäksi hallintaansa myös elottomia asioita, esimerkiksi ilman tai veden. Nämä kolmannen tason abstraktit ja vaikeasti hahmotettavat demoniset voimat ilmentävät itseään muun muassa sään ääri-ilmiöinä, viljasatojen menetyksinä, nälänhätinä ja tulvina.

Ihmisessä ei ole yhtä yhtenäistä ristiriidatonta minää eikä monimutkaisiin yhteiskunnallisiin ongelmiin ole yksinkertaista ratkaisua. Kiinnostavassa taiteessa on samaan aikaan läsnä monet erilaiset, ehkä viime kädessä yhteen sovittamattomatkin asiat, ideat ja tunteet.

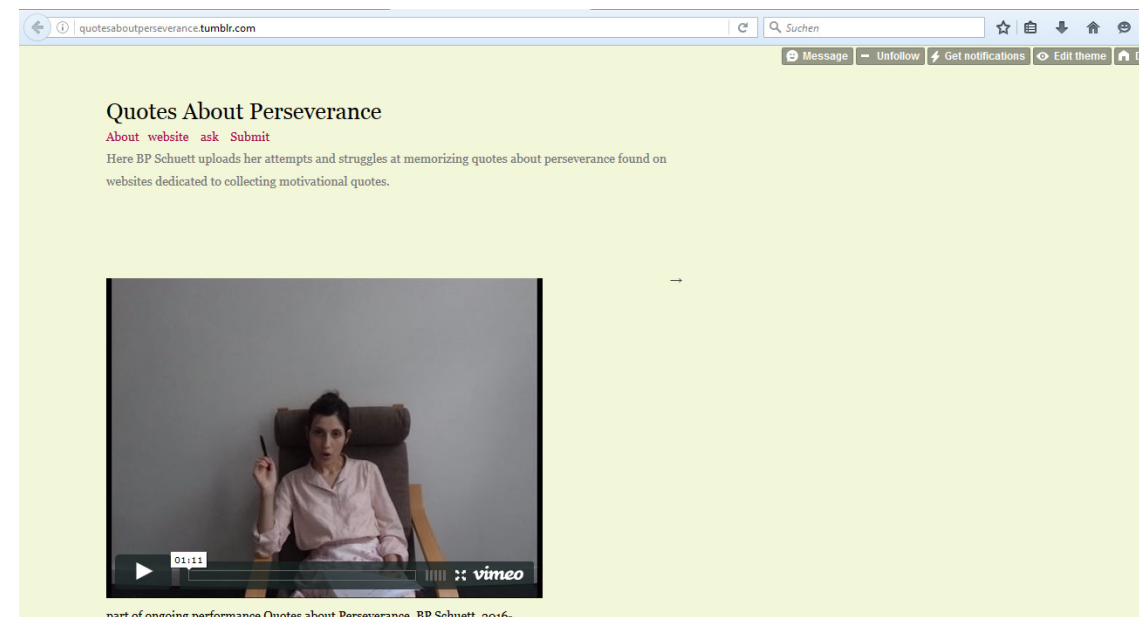
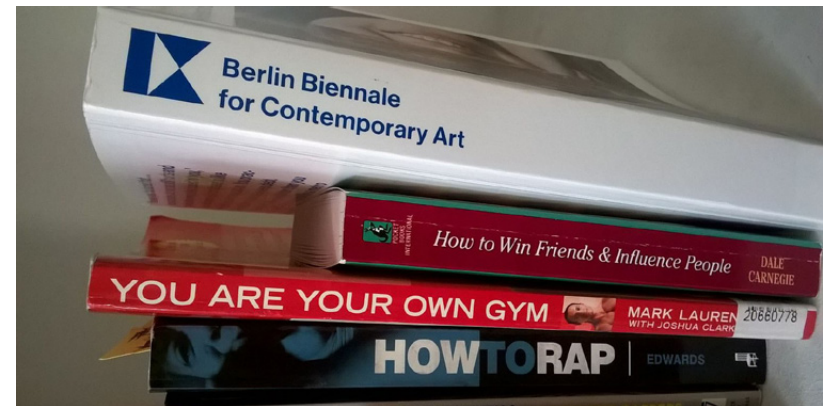
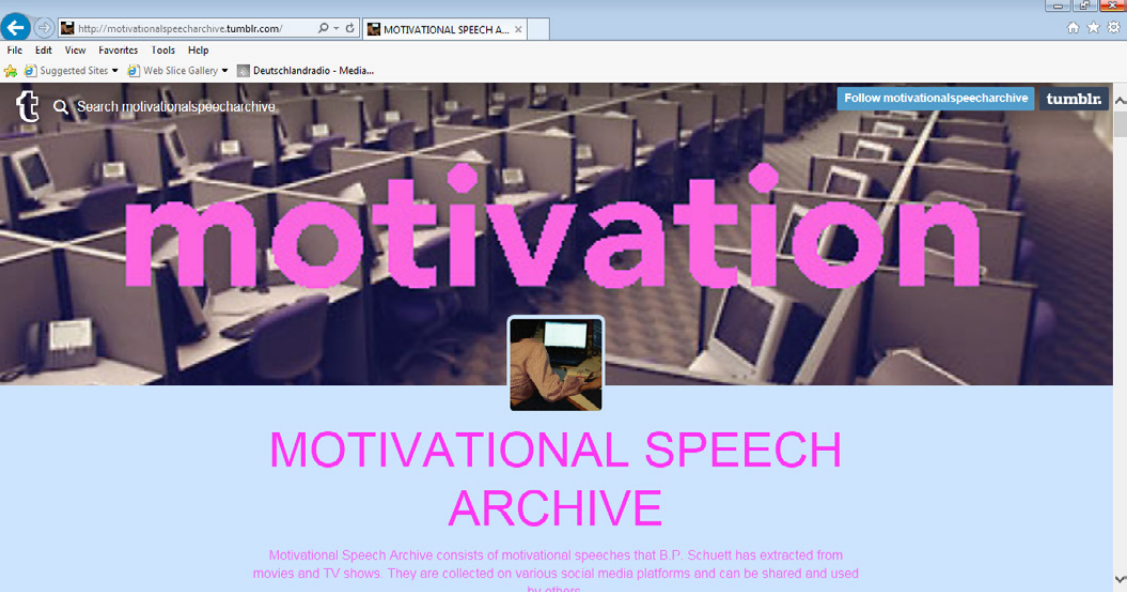
pictures

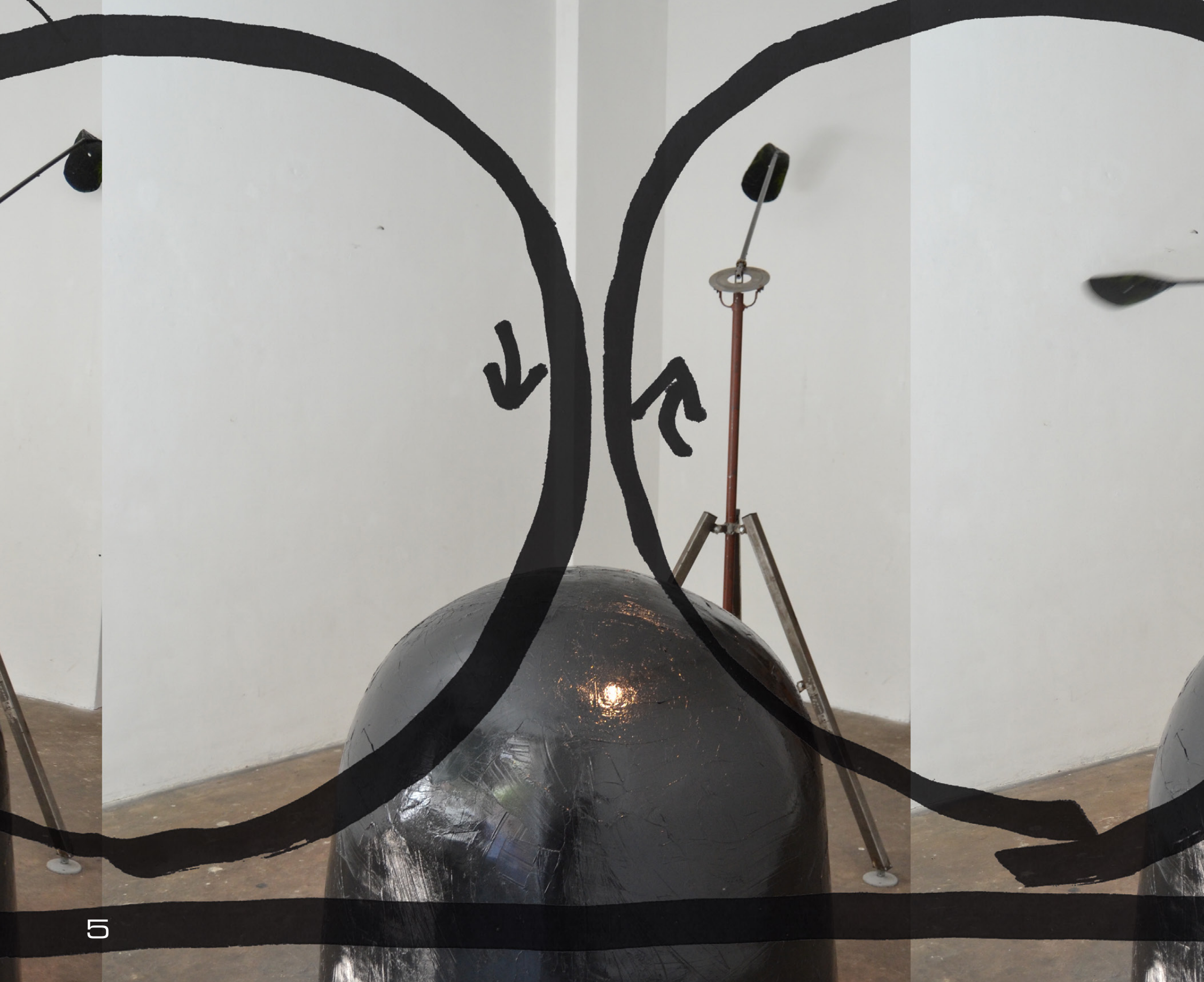

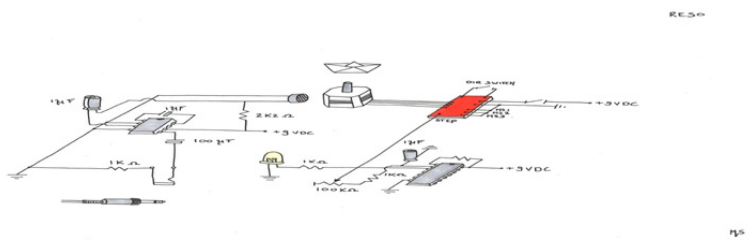
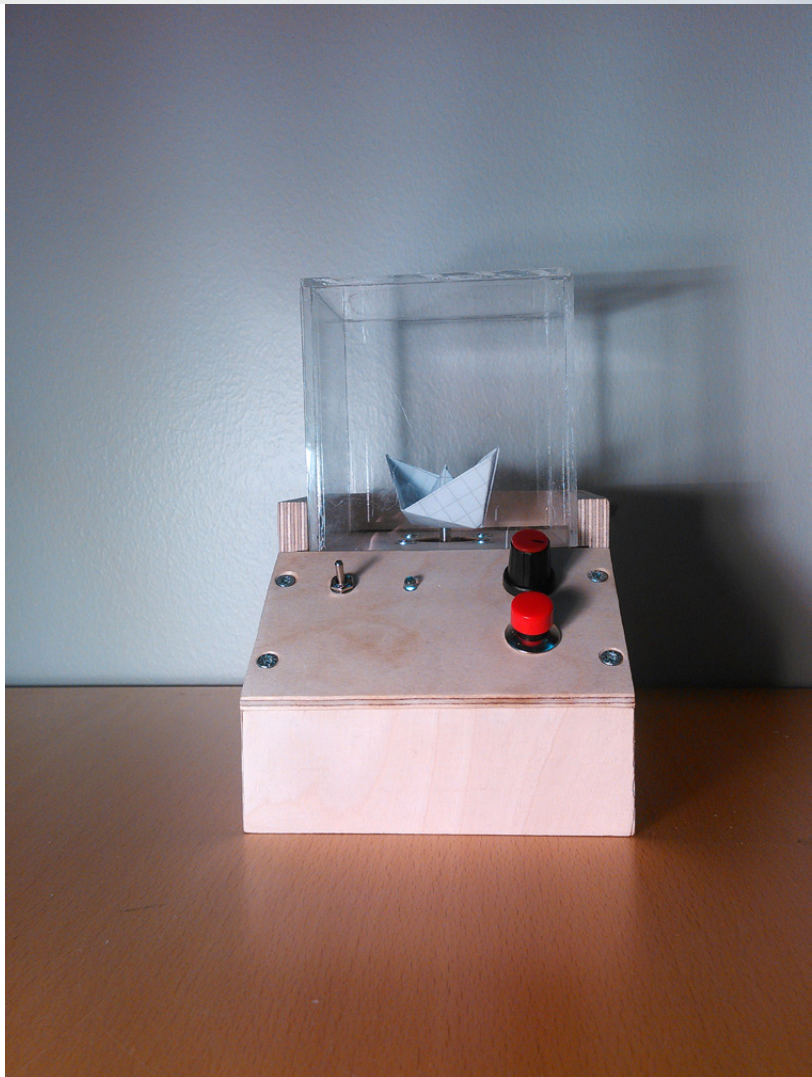
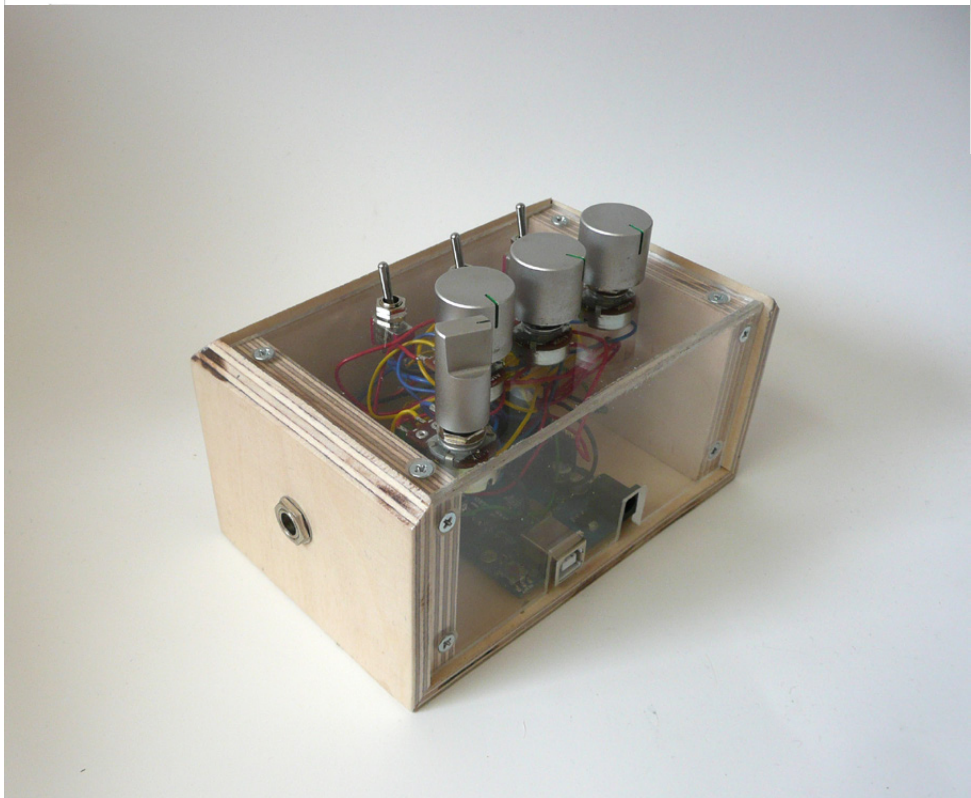
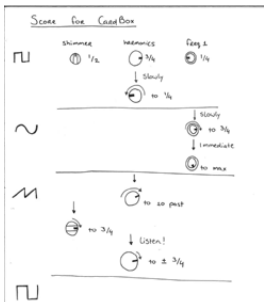

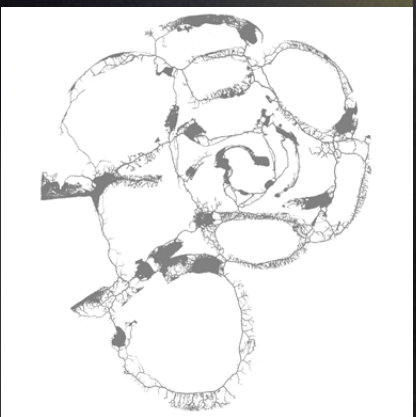

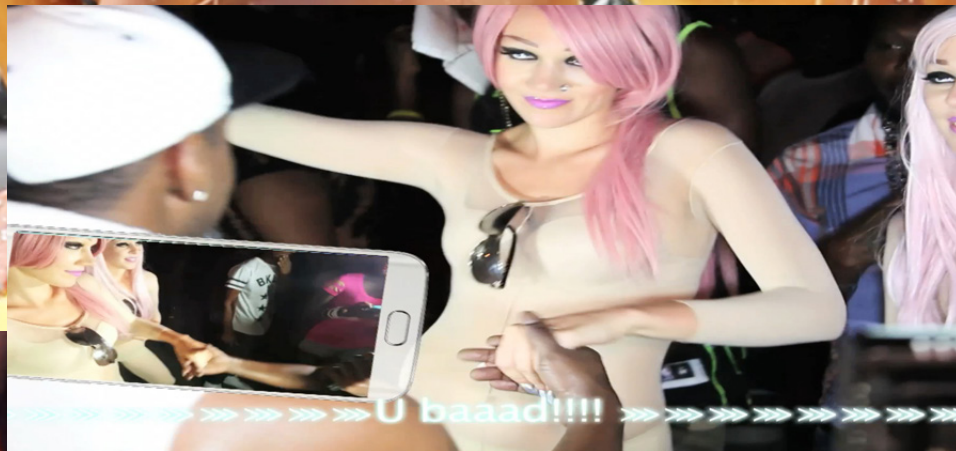

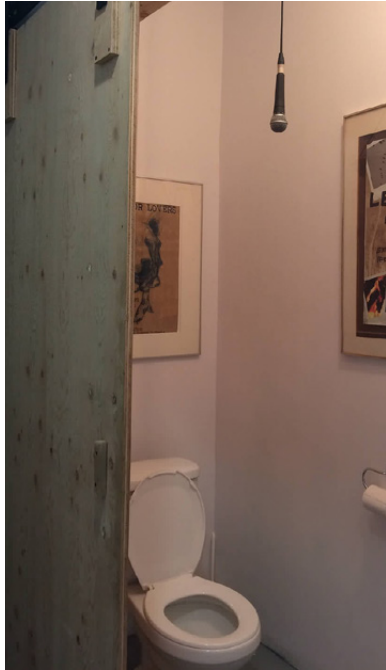

16

Timo Andersson valmistuupian Kuvataideakatemiasta. Hän maalaa, veistää ja tekee installatioita, sekä niiden välille asettuvia asioita.

Leah Beeferman is a Brooklyn-based artist with interests in the digital, the geological, abstraction, and the north.

Kaarlo Stauffer (1988) on Kuvataideakatemiaan maalausten osastolta valmistunut kuvataiteen maisteri. Stauffer asuu ja työskentelee Helsingissä. Maalatuissaan Stauffer hyödyntää valokuvaa, koska ”pelkäänsä omasta päästään maalaaminen ei tunnu mielekkäältä.”

Psychology, architecture, objects, childhood and sexuality reoccur in **Beatrice Schuett**’s works. For her art is not a singular event, not a lonely effort. Growing up, Schuett was familiar with the fact that part of her family had fled a genocide. She now wants to research her heritage and connect it to the outside world, just like the Kardashians.

Pavel Ekrias on kiinnostunut materiaalien luonteesta; siitä, miten erilaiset materiaalit täydentävät ja muokkaavat toisiaan sekä taipuvat luomaan tilaa ja liikettä. Teoksillaan hän pyrkii luomaan kokonaisvaltaisia kokemuksia ja konkreettisia tiloja, joiden osana katsoja voi olla.

Marloes van Son builds installations and instruments. She explores and manipulates systems by repurposing technology. Her current project ‘Devices’ deals with alternative electronic sound generators, using stepper-motors, unstable oscillators and Arduino-programs sound-sources.

Lauri Tujula Työskentelee uusmediataiteiden parissa, hyödyntäen osaamistaan graafisen suunnittelun ja pelien

kentillä. Hän on erityisesti kiinnostunut pelien ja uusien virtuaalitodellisuusteknologioiden hyödyntämisestä osana taiteellista työskentelyään. Teemallisesti hänen tuotantonsa kiertyy omaa elämää ja elämäntilannetta pohtivien teoskokonaisuuksien ympärille.

Maija Annikki Savolainen on Helsingissä toimiva kuvataiteilija, joka työskentelee valokuvan, installaatioiden ja tilateosten parissa. Auringonvalon eri ominaisuudet ja valokuvauksen eleen tutkiminen ovat hänen työskentelynsä keskeisiä teemoja. Hän on myös Maanantai-kollektiivin perustajajäseniä.

Jenna Sutela is a Finnish artist currently based in Berlin. She works with words, sounds and, most recently, Physarum polycephalum, the single-celled yet “many-headed” slime mold. Sutela’s project called Orgs juxtaposes the organism with organizational and spiritual charts.

Aloïs Yang, born in 1986 Dax, France, raised in Taiwan, now based in Berlin, is a sound artist, interaction designer and electronic musician who produces work that explores the relation and interaction among people, sound, and the external world.

Hermione Spriggs (USA/UK), **Heini Nieminen** (FI), and **Laura Cooper** (USA/UK) share a site-specific interest in humans’ relationship to animals and nature; they explore and reconfigure the human desire to organize and control a given territory.

Tomas Eller creates fictional universes which reveal themselves as parallel worlds within the exhibition space. His work ranges from huge phenomena to the tiniest detail – from astrophysics and endless horizons to nanophysics and the microcosmos. **David Muth** is an artist, musician and programmer. He currently lives and works in London, Turku and Vienna. His projects range from installations and

responsive environments, through video and experimental documentary, to composition and performance of music.

Axel Stockburger is an artist and theorist who lives and works in London and Vienna. Among other projects he has initiated the independent art television channel TIV in Vienna in 1998 and collaborated on international projects with the London based media art group D-Fuse (2000-2004).

Océane Bruel and **Dylan Ray Arnold** share an interest in everyday surroundings, meetings of things of varying systems, scales and densities. While both have individual practices, they are experimenting on different modes of collaboration. In Mindtain they negotiate sculptural forms, video, text and installations

Sebastian Dembski is a Polish composer, sound artist, and engineer specialising in architectural acoustics. His work consists of electroacoustic and instrumental composition, acoustics 3D models and sound installations. In music, he incorporates architectural thinking and is mainly interested in the idea of time and its possibilities of alteration, whereas his installations deal with the impact of modern technology on being-in-the-world.

Anna Rokka mainly works with sculpture, interactive installations and video art. Monochrome installations, parties, dance, past-now-future, fiction and the ocean are some of the thematic that her work encircle. **Rut Karin Zettergren** works with video art, performance and internet based art. She works with several collaborative research based art projects such as You Look Like Milk, Nollywood Hustlers and The Legacy Project. She has since 2007 run Internet art platform Crystal Beacon Artspace, curated performances and exhibitions with KONCERNEN and is part of the artist group 0s + 1s working with Cyberfeminism and women's relationship to technology.

Emilie Payeur's practice attempts to explore sound art in all its forms, and at times also encompasses both performance and visual arts aspects.

Mustarinda-seura ry on tutkijoiden ja taiteilijoiden ryhmittymä, jonka tarkoituksena on edistää ekologisesti kestäviä arvoja ja elämäntapaa, kulttuurista monimuotoisuutta, sekä tieteen ja taiteen yhteyttä. Toiminnan ytimessä on ympäristökriisin kriittinen tutkiminen, nykytaide, viestintä ja koulutus. Seura pyrkii yhdistämään tieteellisen faktatiedon ja kokemusperäisen taiteen viestinnän. Mustarinda-seuran toiminta keskittyy Paljakan luonnonpuiston laidalla Kainuussa sijaitsevaan Mustarinda-taloon, joka toimii taiteilija- ja tutkimusresidenssinä, sekä näyttely- ja tapahtumatilana.

LÄHTEET:

Adorno, Theodor W. & Horkheimer, Max (1944). *Dialectic of Enlightenment*. Stanford University Press.

Ball, Hugo (1996). *Flight Out of Time*. Ed. by John Elderfield. University of California Press.

Groys, Boris (2016). *In the Flow*. London & New York: Verso Books.

Heidegger, Martin (1995). *Taideteoksen alkuperä*. Helsinki: Kustannusosakeyhtiö Taide.

Ihalainen, J.K. (1998/2000). *Paimentolaisten ja alkuperäiskansojen asumukset*. Tampere: Palladium-kirjat.

Kaaro, Jani (2016). *Donald Trump ja laululinnun dilemma*. Galileon keskisormi -blogi, Seura. <<http://seura.fi/galileon-keskisormi/2016/11/14/donald-trump-laululinnun-dilemma/?shared=52-df969150-1>>

Niemi-Pynttari, Risto (2009) *Runous ja alkukieli*. Euroopan kirjallisuushistorian opintomateriaali. Jyväskylän yliopisto. <https://koppa.jyu.fi/avoimet/taiku/kirjallisuuden_aikajana/barokki/barokki-saksassa/runous-ja-alkukieli>

Reed, Lou (1983). *Bottoming Out*. Transl. into Finnish by Google Translate.

Strummer, Joe & Jones, Mick (1977). *I'm So Bored with the USA*.

“Clauden lasi”. Wikipedia. <https://fi.wikipedia.org/wiki/Clauden_lasi>

“Ekphrasis”. Wikipedia. <<https://en.wikipedia.org/wiki/Ekphrasis>>

“Interview with Pentti Linkola 10-2-2004” Interview at the Turku international book fair 2.10.2014 <http://www.penttilinkola.com/pentti_linkola/ecofascism_writings/interview_10-2-2004/>

“Luolavertaus”. Wikipedia. <<https://fi.wikipedia.org/wiki/Luolavertaus>>

“Motivational Speech”. <<http://www.famous-speeches-and-speech-topics.info/speech-topics/motivational-speech.htm>>

“Pittoreski”. Wikipedia. <<https://fi.wikipedia.org/wiki/Pittoreski>>

”And yet theory was never so central to art as it is now. So the question arises: Why is this the case? I would suggest that today artists need theory to explain what they are doing – not to others, but to themselves.”

Boris Groys

1	Timo Andersson	6.–29.1.
2	Leah Beeferman (A.i.R.)	January
3	Kaarlo Stauffer	3.–26.2.
4	Beatrice Schuett (A.i.R.)	February
5	Pavel Ekrias	3.–26.3.
6	Marloes van Son (A.i.R.)	March–April
7	Lauri Tujula	31.3.–16.4.
8	Maija Savolainen	21.4.–14.5.
9	Jenna Sutela	19.5.–11.6.
10	Hermione Spriggs, Laura Cooper, Heini Nieminen	7.–30.7.
11	Tomas Eller, David Muth, Axel Stockburger	4.–27.8.
12	Dylan Ray Arnold, Oceane Bruel	1.–17.9.
13	Sebastian Dembski (A.i.R.)	22.9.–1.10. / August–September
14	Aloïs Yang (A.i.R.)	October
15	Anna Rokka & Karin Zettergren	3.–26.11.
16	Émilie Payeur (A.i.R.)	November–December
17	Mustarinda-seura ry	1.–31.12.

Toim. Antti-Juhani Manninen ja Antti Turkko

Edit. Antti-Juhani Manninen, Antti Turkko ja Eliisa Suvanto

Taitto: Antti Jussila

ISSN-L 1799-8565

ISSN 1799-8565 (painettu)

ISSN 1799-8573 (pdf)

